

عنوان مقاله:

تطور بیان تمثیل در رستم و اسفندیار حکیم فردوسی

محل انتشار:

مجله تحقیقات تمثیلی در زبان و ادب فارسی، دوره 12، شماره 45 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 39

نویسندگان:

محمد رضا کیوانفر - گروه ادبیات، دانشگاه آزاد واحد تبریز، تبریز، ایران

پروانه عادلزاده - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

کامران پاشایی - استاد گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز

خلاصه مقاله:

در نگاه نخست به داستان رستم و اسفندیار و با توجه به واو تقابلی که بین آن دو هست انتظار می‌رود که سراسر داستان جنگ و چکاچک شمشیر و هیاهو و غوغای مقابله باشد و پرسش این است که بیان فردوسی فنی و هنری و آمیخته با ایماژهای تمثیلی و لفظی و بیانی بوده است یا خیر؟ پژوهندگان پس از مطالعه طولی اثر با دیدگاه فنی و لفظی به این نتیجه رسیده‌اند که داستان رستم و اسفندیار که از دیالوگ‌های طولانی میان دو قهرمان تشکیل شده، تابلویی از صنایع بدیعی بیانی و زیباشناختی مخصوصاً در زمینه تمثیل به شکل‌های گوناگون در بستری از کاربردهای استعاری آنیمیسیم و فورگراندیک، تشبیهی، کنایه، مجاز، حس‌آمیزی، لف و نشر و ارسال‌المثل است. به شکلی که بیشتر به مشقی برای بیان زیبایی‌شناسی ادبی شبیه است تا یک متن حماسی که به دلیل داشتن محتوای خبر بسیار بزرگ می‌تواند ساده و بی‌پیرایه باشد. ضرورت این تحقیق فهم و درک بهتر تمثیل‌های بکار رفته در داستان رستم و اسفندیار برای محققان با بهره بردن از صنایع بدیعی و بیانی بمنظور درک بهتر محتوایی رزم‌نامه است و تحقیق بصورت کتاب‌خانه‌ای و توصیفی-تحلیلی و با توجه به ابیات شاهنامه فردوسی حکیم صورت پذیرفته است و این نشانه پرورده بودن مطلب و عمق بخشیدن به آن در بازخوانی‌های مکرری است که ابوالقاسم فردوسی در مدت بیش از سی سال از سال 369 تا 402 انجام داده است.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، تمثیل، تشبیه، صنایع بدیعی و بیانی، زیبایی‌شناختی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1148269>

